

Solistkinje CSO Abramović i Tulić za Standard: Magični zvuk horne, instrumenta koji se svira srcem

standard.co.me/kultura/solistkinje-cso-abramovic-i-tulic-za-standard-magicni-zvuk-horne-instrumenta-koji-se-svira-srcem

2022 M02 4



Nije čest slučaj da žena svira hornu – obje naše sagovornice su saglasne i ističu da je to pitanje sa kojim se najčešće susrijeću. Međutim, kao i obično, sudbina je umiješala prste...

“Ja se uvijek našalim i kažem da je to bila greška. U avgustovskom roku, baš kad je meni, desetogodišnjoj djevojčici, sinula ideja da upišem muzičku školu, slobodnog mjesta za upis je ostalo samo na ovom velikom, limenom instrumentu, čije ime nisam ni znala. Moram priznati da mi se horna ili ‘hrpa lima’, uopšte nije dopala, a tek prvi tonovi koji su proistekli...No, danas kažem, srećom, dopala mi se moja prva profesorica, Milena Stamenković, i to mnogo, te se nisam ispisala. Kao i cijela škola, ‘Kosta Manojlović’, zgrada, ostali nastavnici, Zemun...I tako je nastavak mog školovanja tekao glatko, a raslo je dopadanje, kao i ljubav prema ovom instrumentu i naravno otkrivanje umjetničke muzike. Magija, koja je sveprisutna, vezana je, sigurna sam, za bilo koji instrument, glas, scenu... Publika kojoj dajemo emociju, kolege, dirigent sa kojim stvaramo muziku, trenutak ili večer koje je neponovljivo, to je stvarna emocija, to je za mene magija, i to se ne može snimiti i zabilježiti npr. na CD-u. Muzika se svira samo srcem”, ističe Abramović.

I Tulić se sa ovim instrumentom susrela sasvim slučajno.

Sve više žena odlučuje se za velike instrumente

“Moj najbolji drug, još u osnovnoj školi je počeo da svira hornu i tokom školske godine sam pošla sa njim na nastavu da vidim čime se bavi i šta je to što mu se toliko dopada. Kada sam čula zvuk horne, tako mek, topao, a istovremeno i snažan, sve mi je bilo jasno, i sama sam se zaljubila u taj predivni instrument i odlučila da želim da je sviram. U to vrijeme jeste bilo češće vidjeti da muškarci sviraju limene duvačke instrumente, ali vremena su se promijenila, te je sve više žena koje se odlučuju za tako velike instrumente”, primjećuje ona.

Sviranje svakog instrumenta, ne samo horne, naglašava ona, iziskuje disciplinu, svakodnevni rad i posvećenost kako bi se rezultati primijetili.

“Horna je specifičan instrument, jer njena građa (višestruko savijena cijev dužine 3-5m) ipak treba da isprati rast i razvoj svirača, u našem slučaju učenike osnovnih škola, strpljenje koje treba izgraditi kod tako mladih ljudi jer se ton dobija uduvavanjem velike količine vazduha u instrument uz vibraciju usana, gdje za svaki ton imate određenu poziciju usana koju treba upamtiti, savladati i automatizovati pri sviranju. Za to su potrebne godine i velika posvećenost predavača kako bi učenik pronašao motiv za dalji rad i istrajnost u svom zadatku i cilju”, kaže Tulić.



Maša Tulić

Kada je riječ, konkretno o Crnoj Gori, kao nastavnik horne, upoznata je sa činjenicom da smo u deficitu hornista, ali poručuje da treba biti strpljiv još koju godinu, jer razloga za optimizam ima.

“Klase horni u osnovnim i srednjim školama postoje u Podgorici, Tivtu i Kotoru. Na promociji deficitarnih instrumenata se radi već godinama i ima učenika koji se zaista trude i vide sebe u svijetu klasične muzike. Studenata horne iz Tivta imamo na novosadskoj akademiji, njih par koji su na sredini ili pri kraju studija, kao i đaka podgoričke škole koji su trenutno na početku studija u Skoplju. Dakle, kroz koju godinu, to će biti mlade kolege koje će polako graditi svoje karijere i, nadam se, doprinijeti rastu i razvoju budućih klasa”, otkriva Tulić.

Manjak orkestarskih kuća

S druge strane, primjećuje Abramović, ako uzmete u obzir činjenicu da npr. u Srbiji imate 3, 4 Muzičke akademije i manje/više isto toliko profesionalnih orkestara, i to u cijeloj zemlji, koji zapošljavaju četvoro, odnosno po pravilu petoro hornista (dvoje prvih hornista koji se mijenjaju i dijele posao, jer život prvog horniste nije lak, onda se ne radi o personalnom deficitu već manjku orkestarskih kuća.

“Koliki je samo broj svršenih studenata violine npr. i kako da svi nađu mjesto pod suncem...ili klavira .. kao i čest slučaj – da, ima mjesta, ali trenutno, (već 20-tak godina) ne zapošljavamo i tako, ali to je tema za ljude koji su završili neke druge i drugačije fakultete. U CSO sam došla prije 14 godina, nakon iskustva i rada u orkestrima u Beogradu i regionu, ovdje sam izgradila sebe i kroz muziku koju izvodim sa svojim kolegama, tako da je ova ustanova MC, već godinama mjesto gdje se osjećam najzadovoljnije”, pojašnjava Abramović.

Kada je riječ o večerašnjem nastupu, primjećuje da “od koncerta do koncerta, od probe do probe, koje diriguje poštovani maestro Mladen Tarbuk, shvatam da je on veliki poznavalac različitih karaktera različitih epoha”.

“Ta znanost se ogleda u detaljima prije svega, koji su karakteristični za određeni period stvaralaštva, a sa maestrom Tarbukom smo imali prilike stvarati muziku djela koja pripadaju kasnom romantizmu, klasicizmu, a evo na predstojećem koncertu i plodnog baroknog perioda sa dodatkom Respigija (20. vijek) kao i rukopisom (21. vijek) ‘Sebastijan u snu’ (M.Tarbuk). Baroka nikad dosta”, kaže ova umjetnica.

Sa njom se u potpunosti slaže i Tulić.

“Koncert za dvije dve horne, gudače i kontinuo u D duru kompozitora Geogra Filipa Telemana koji ćemo svirati je pisan za barokne horne, iako ćemo mi svirati na savremenim instrumentima. Uz veliki rad i trud dirigenta Tarbuka, kao i kolegice Ane, moje malenkosti i kolega iz gudačkog orkestra potrudimo se da približimo zvuk i karakter sviranja horni iz doba baroka. Nadamo se da će publika osjetiti temperament i karakter horne kao instrumenta, posebno imajući priliku da uoči razliku u karakteru stavova koje izvode solo gudači (2.i 4. stav)”, poručuje ona.



Muzički centar
Crne Gore

Kamerni ansambli *Crnogorskog simfonijskog orkestra*

DIRIGENT

Mladen Tarbuk

Hrvatska

SOLISTI

Ana Abramović

Maša Tulić

horne

Vladimir Drobnjak

Ana Zakrajšek

violončela

Aleksandar Arsić

truba

MUZIČKI CENTAR
CRNE GORE - Velika sala



PETAK

4.2.2022.
20^h

Orkestar kao porodica, muzika univerzalna energija

Na sceni orkestar djeluje kao “porodica”, i u tih sat i po koliko obično traje jedan koncert, mi smo zaista ujedinjeni, instinktom, muzikom, emocijom, ljubavlju prije svega prema ovom pozivu, na šta sam lično veoma ponosna, kaže Abramović.

Ali kao i u jednoj porodici, tako i u orkestru postoje prostori i detalji koje treba unaprijediti, razumjeti, mijenjati na bolje, iznad svega imati ljubavi i sluha za svaku osobu zaposlenu u našoj kući.

“Ne mislim da je lako i jednostavno biti na početku pisanja stranica postanka i razvitka jedne ustanove koje je od krucijalnog kulturnog značaja za Crnu Goru. Dovoljno je samo da svako dā sve od sebe na poziciji na kojoj je zaposlen, da želimo prosperitet, da smo danas bolji nego što sto bili juče ,i to je sve... da odgovorimo odgovornošću i ne zaboravimo da je sve što radimo važno i da će imati odraz u budućnosti. A muzika je univerzalna energija i jezik koji je vječan i koji svi možemo da razumijemo”, primjećuju ona.

Od prve probe, sviranje sa kolegama, ali i prijateljima je nešto što je veoma ohrabrujuće i motivišuće za nas kao soliste, ističe Tulić.

“Oni su nam velika podrška, a maestro Tarbuk je osoba koja zna kako da napravi lijepu radnu atmosferu i da nesebicnim dijeljenjem svog znanja dobije pravi i kvalitetan zvuk. Zadovoljstvo je sarađivati sa njim. Što se tiče mog angažmana u Simfonijskom orkestru i uopšte u Crnoj Gori veoma sam zadovoljna. Članica sam orkestra od sezone 2016. Sa dosta kolega sam, zapravo, postala i prijatelj, tako da se naši odnosi ne zasnivaju samo na poslovnom, što me veoma raduje”, poručuje muzičarka. **M.R.**